

20

IN NOME JESU!
DISPUTATIO PHILOSOPHICA

D.
**ANIMA HU-
MANA**

THEOREMATA QUÆDAM EX-
HIBENS SELECTIORA;

QUAM

*Cum Consensu Amplissimæ Facultatis
Philosophicæ in Regia Academiam
Aboëns,*

SUB PRÆSIDIO

VIRI PRAECLARISSIMI

DN. ERICI FALANDRI,
Græc. & Heb. Ling. Prof. Ord. Præce-
ptoris & Promotoris quovis obser-
vantiæ genere jugiter co-
lendi,

Publicæ disquisitioni modestè submitrit
JOHANNES J. SALONIUS,
O-Bothn.

*In Auditorio Maximo ad diem 10. Junii
Anni 1676.*

Exudit PETRUS HANSONIUS

Pl. Reverendo VIRO

Dn. JOSEPHO MATHESIO, Pastor in Calajoti & Præposito gravissimo, benefactori parétis loco observando:

Dn. M. JOHANNI CARLANDRO, Pastor Ecclesiae Phæjofensis meritissimo, quondam Præceptori maximè colendo:

Dn. MATTHIÆ SALONIO, Pastor Saloënsium digeissimo, Patruo Pl. honorando;

Dn. JOHANNI SALONIO, Sacellano in Salo per industrio, Paréti charissimo:

Dn. M. JOSEPHO MATHESIO, comministro Pedersørensis Ecclesiæ optimo, cognato & fautori multis nominibus suspiciendo:

Dn. GABRIELI SALONIO Symystæ in Salo attentissimo, patruo multum honorando:

Dn. ANDRÆ MATHESIO, verbi Dei minister in Phæjofi Soler-tissimo, quondam Præceptori fidelissimo:

*Academicam hanc Disputati-
onem, debitæ observan-
tia e ob fidem, & gratæ vo-
luntatis indicem, mitto
JOHANNES SALONIUS.*

PRÆFATIO.

ANIMA humana considerationem difficultatim esse, cognitionemq; ejus exquisitam densissimā caliginis nube obvelatam, nemo prorsus ignorat, qui vel extremam literarum superficiem tamperat, nedum qui penitiora ipsius naturæ secreta attingit. Cujus dignitas præstantiaq; si in aperto & conspicuo posita esset loco, ac crassissimis illis, quibus involuta est tenebrarum integumentis, denuodata; profectò etiam ex humiliori h; minum genere reperires plurimos, qui anima sua excellentiam suspicere & admirari discerent. Cum neminem putaverim vel tam elati esse animi, ut contemplando animam suam, in admirationem adduci non posset; vel tam dejectæ esse indolis, ut hujus aspectu, in nobis flores cogitationes nequeat erigi. Prasertim cum difficultatem hanc eò natura obtendisse videatur, ut, cùm homo in se ipso, quod comprehendere non potest, habeat, vel hac ratione ad Conditoris sui sapientiam reverendam compelleretur. Veteres certè, summā diligentia huic speculacioni vacantes, eò adducti fuere, ut quidam illorum dixerit, animu-

nihil aliud esse quam, Deum in humano corpore hospitem: recentiores quoq; plurimum opera in hoc studio collocarunt, nonnulli veritatem penè assequendo, falsa tamen aliqua invenerant: singuli nunc grata jucunditate affecti, nunc anxiâ dubitatione sunt fatigati: adeo pulcherrima quæq; res laborem quoq; postulat maximum. Parum itaq; absuit, quin ego animam meam, in se ipsam introspicere conantem, avocaverim, doctiorumq; indagini animarum rem hancce reliquerim, quia tandem indoctam quoq; agnam matres sibi colludere patiuntur, & anser inter olores strepitat; mihi etiam hic me exercere volupe erat. Proinde à te, benevole Lector, majorem in modum peto, ut que minus eruditè à me exposita sunt, benignam & mitem inveniant censuram.

THEOREMA PRIMUM.

ANima rationalis in homine determinat potentias genericas.

 T in explanandâ hâc Thesi, felicius progredi queamus, generalium illarum, quæ in animali potestatum, communitatem

tatem paucis exponemus; deinde ea-
rundem restrictionem subiuncturi. Ge-
neralis itaq; illa natura, quam animal
vocamus, in adæquato suo conceptu, ni-
hil præter vitam & sensus involvit, neq;
aliquid commercii, vel cum rationa-
li vel irrationali habet; adeoq; ita indif-
ferens est, ut nominatâ voce animalis,
neutram quas respicit specierum, pe-
culiariter designare videar: nequè
majori aliquâ affinitate bruto, quam ho-
mini, vel homini quam bruto, conjun-
gere possim. Ita ergo formandas erit
iste conceptus Universalis, ut æquo ju-
re, eademq; lege, & pari ratione ad u-
tramq; speciem, quibus includitur, refe-
ratur. Hæc communitatis q̄os si ei de-
negetur, & si alterutri inferiori vicinior
& amicio conjunctiorq; fingatur; Sta-
tim expirat natura ejus communis, & in-
tercedente novâ illâ familiaritate, exui-
tur & spoliatur hoc communionis no-
mine.

Scilicet ita generalis est, ut cum dico:
Homo est animal; **brutum** est animal;
idem sit, ac si dicerem; **leo** est brutus;

eqvus est brutum: quia sicut bestialis il-
la natura tota est in eq;os, tota in leone,
& utrobiq; æqualiter invenitur: ita
quoque animalis forma, homini & brus-
to, æquâ lance est distributa.

Frustra itaq; sunt illi, qui animali vi-
tiosam quandam naturam, & tantum
non feralem formam affingunt; quæ
instar morosæ famulæ & recalcitrautis
asini, rationi obloquatur & obstrepit:
quæ omnes inordinatos motus excitet,
omnium vitiorum origo, omnis pravæ
concupiscētiæ fons sit & mater; cùm ta-
men hæc omnia, à naturâ habeamus
depravatâ, quæ ex originalis mali vo-
ragine, virulentam eructat saniem, quâ
in hac mortalitate ad vitia, veluti vali-
do quodam pondere, præcipites agimur.
Cujus quidem mali contagio si natura
nostra infecta non esset, sanctior pu-
riorq; esset vita nostra. Quomodo ve-
rò tu sanctissimum Deum crudelitate &
injusticiâ liberabis, si naturam nobis il-
lum indidisse putaveris, quæ nil nisi vi-
& peccata redoleat, & quam non alio
reduxisse videatur, nisi ut gravis-
fima

simā delictorum sarcinā onus tam, & vivendo fatigatam, emensā miserā vitā periodo, in ultrices præcipitet flammās. hæc vel cogitare piaculum est.

Ut nunc taceā, quām absurdā esset illa sentētia, quā in animalis naturam seu rationalis seu irrationālis invehēretur attributum: Cum admissō accidēt, necesse sum habeas admittere ejus habitaculū; i.e. ut vel brutali vel humanā imbutā sit formā. Sed quomodo sic Gen⁹ erit? quomodo homini, quomodo bruto conveniet? cum hoc humanæ, ille bestialis formæ particeps fieret; adeoq; omnes feræ monstra essent, ex naturā ferali & humana coagmentata. Quā liberalitate bene quidem prospectum esset brutis, quippe quæ cum ipso homine, formæ dignitate certarent. Pessima v. cōditio futura esset hominis, miseranda naturæ nostræ facies; cùm pulcherrimū hoc animal, monstrum foret informe, belluaq; tetra, & quicquid unquam monstrosi vel factum vel fictum est in vastissimo hoc terrarum orbe. Indifferens ergo erit animal, ut nihil vel de homine, vel de bru-

to, quā tali, participet; sed id tantum involvat, quod utriusque speciei, salvâ veritate, salvâ utriusq; naturæ conditione, ex æquo distribui possit.

Nunc ad determinationem prope randum. Præterquam quòd specificas huic naturæ, forma hominis superad dit potentias; tum etiam hoc præstat, ut intra certa limina coarctentur, nec ullo communitatis prætextu, extra speciei suæ conditionem possint divagari. Nimirum ita determinat, ut quemadmodum formæ illæ generales, re non differunt ab animâ rationali: ita etiam potentiaz illarum non vagæ sint, & juxta suum placitum agentes; sed homini adaptatae, & ad edendas operationes, hūmanæ naturæ convenientes, dispositæ: e. g. potentia auætrix, corpus hūmanum ad Elephanti molem non extendit, nec in altitudinem arboris extollit; Sed necessarium habet intra terminos illos consistere, quibus corpus hūmanum à summo opifice est inclusum.

quoq; sensus, v. c. odoratus, non
nus est & feralis ut insue, qui quā-
to al-

to aktiùs-nasum simeto immergere potest, tanto ei gratioreis assurgunt hali-
tus: Homo vero purissimo delectatur
aere, & dulces amat auras, fragrantesq;
florum appetit odores. Quas diffe-
rentias omnes, qui aliunde voluerit ac-
cessere, aliquique tribuere sive animae sive
potentiae, quam soli humanae, is & es-
sentiā hominis faciet duplēm, tri-
plēm, multiplicēm: cū singulis po-
tentiis distincte imponendae essent di-
rectrices; & naturam generis cum spe-
ciebus arctissimè conjunctam separa-
bit: cū tamen nusquam in rerum u-
niversitate habeatur, nisi intimis spe-
cierum visceribus inclusa, & quatenus
ab iis ea, quae communia sunt, abstra-
hantur..

THEOREMA SECUNDUM.
Facultates animae rationalis, una
cum anima, per totum cor-
pus diffusae sunt.

Duobus constat membris hoc The-
orema; uno tanquam fundamenti lo-
co supposito, animam nimirum tor-

corporis nostri ædificium, & quamvis
eius partem possidere; altero tanquam ex
priori sponte fluente, in omnibus scilic.
corporis partibus potestates animæ,
ut individuas comites, præstò esse.

Prius membrum hoc modo adstrui
potest. Materia suâ naturâ rudis est & i-
niers, adeoq; ad constitutionem corpo-
ris humani absq; animâ concurrere ne-
quit; ea ergo & illi vitam largiri debet,
& singulas illas partes, quæ ad integri-
tatem corporis spectant, facere vividas,
adeo ut nulla quidem particula in sub-
stantiam nostram converti possit, nisi
animæ particeps fuerit, nec pars corpo-
ris dici mereatur, antequam animata sit:
neque enim quenquam, manum vel pes
dem suum appendicem quandam suæ
substantiæ existimò putare, & ita infor-
mew massam, indigestam molem, mor-
tuumque truncum se circumgestare:
tale quid enim erunt, exanima si fue-
rint. Profectò frigidum nimis esset
sentire, & animæ nostræ tam plebejam
ignobilemque esse sortem, quasi ad mo-
- statuarii caput cervici, brachia sca-
pulis

pulis, partes partibus agglutinaret, & cor-
pus nostrum tam vulgari operâ esse con-
fectum, quasi ex segregatis, & acciden-
tali solum nexu conjunctis coagmen-
tum esset partibus.

Quia in potius persuasum nobis habeas-
mus, animam intimâ quadam περιχωρή-
σαι totum corpus pervadere, suorumq;
bonorum communione beare; quæ, quā-
diudurat unio, manebit amica & con-
stans. Nisi forte ita cogitaveris, effor-
mare quidem animam pedem, manum
et ceteraque membra omnia; fabricatis
vero iisdem, mox lœse, nescio in quos
contrahere angulos & latebras, in quib-
us donec ad singularem operationem
edendam, re ita postulante, evocata fue-
rit, delitescat, & continuo celerrimo mo-
tu erumpat, & ad deserta revolet organa;
quæ rursus actione peractâ relinquat, &
ad consuetum domicilium instar araneæ
recurrat. Quæ sententia tolerari non
potest: sequeretur enim mortua illa fu-
isse interim; cum nihil monstrari possit,
quod in vacuis his artubus habiteret, vi-
tamque absente animâ sustentet. V

dum putandum, id quod semel morte deletum est, denuo ejusdem speciei formâ in vitam reduci posse, ut verbis utar Scaligeri Exer. 307. Sect. 29. Firmum ergo stat & inconcussum, vitam non solùm toti corpori, sed etiam singulis partibus sigillatim, ab ipsâ animâ communicari.

Sed hic dissidentes reperio Physicorum sententias, contendentibus quibusdam, animam ipsâ suâ substantiâ singulis partibus præsentem esse; negantibus hoc rursus nonnullis, animamque alicubi quiescentem, per emissas & effusas potentias, munia sua exequi, dicentibus. Egō ut totam rem paucissimis complectar verbis, dico animam ipsâ suâ substantiâ totam corporis structuram pervasisse, & omnes ejus partes complexam esse, ad eoq; præsentem, quæ facienda sunt, facere. Molestum hoc ei non est, actiones enim ejus sponte quasi emanant, nec nisiu magno conatuve eas moliti opus habet; non ergo assiduo labore fatigatam, aliquò se conferre, ulla cogit necessias, ubi vires languentes quiete restat & restaureret. Imò si vel maximè vellet

vellet per emissarios illos satellites, membra Reipub. suæ regere, regnumq; suum per plenipotentes latrapas administrare, facere tamen id non posset: Num enim potes, illam potentias sibi proprias, in aliud sustentaculum introducere posse? vel crederesne accidentia fulcri experitia, nescio quâ ratione circumvolitate? Nequaquam. Et ne subjectum quidem, cui eas committat satis idoneum datur; si illud anima esset, plures in unum compositum invehementur, adeoque informe satis esset, pluribus formatum formis: si nō esset anima, tum nec omnia membra animata essent, sed adhærentia quædam odiosaque onera: quæ omnia absurdâ sunt. Quomodo v. anima in corpore sit, sequesti Theoremate patescat.

Posteriori membrū non operosā indiget probatione, cùm sponte suā, tanquam surculus ex arbore, ē priori nascatur. Obtento enim hoc, animam scilicet in universum corporis nostri atrium dimanasse, & singulis membris totā suā substantiā adesse; ultrò scilicet tale offert consequens: in omnibus membris omnes

nimæ potentias præsentes esse, animâq; tanquam vehiculo suo, in totum corpus circumductas. Non enim dici potest utilia res, in quâ vires animæ residenceant, præter ipsam animam. Nec anima nostra tam prodiga putanda est, quasi omnem videodi facultatem in oculum contulerit, quasi audiendi sensum aurium anfractibus inclusuerit omnem, vel loquendi vim condam in linguæ crepitacula consecerit, aut palati cavernis antrisque reposuerit; quasi deniq; in singula membra convenientes effuderit dotes, totamque illam viriū suarum ciborum penitus à se relegârit, & ceu praefidarios milites per omnes regni sui provincias disposuerit; adeoque ipsa nihil aliud sit, quæm purum putum nomen, & tanquam Rex omnis imperii expers, qui vel in servos suos universam derivârit dominationem, vel furentibus Martis armis omni spoliatus sit subditorum & satellitum copiâ. Hæc veritati este consona quis crederet? quis illas separatas animæ virtutes, ad interitum vergente corpore, ad animam tanquam genuinam su-

at sedem reducat? vel num ne autumas
lippientibus oculis cæcutire animam? vel
si obsurdeuant aures, statim surdam es-
se animam? si obmutescat lingua, lo-
quela ex animâ effluxisse? Si denique
totum corpus vel morbus corrodat, vel
violentia Tyranni contundat, vel plumb-
beo globo transverberet impius miles;
jamne statim virtutes animæ corrosæ?
vires contusæ? potentiae transfossæ?
minime vero: saepè cæcus pater filium
genuit acutissimis oculis; Saepè surda-
ster parens aures dedit nato attentissi-
mas; saepè claudus saltatorem, mutus
loquacem, malos sensus habens, opti-
mos lensus procreavit: Ut jam fuste
dignus censeatur, qui hæc animæ vitia
putat, quæ corporis nævi sunt. Illa
semper integra est, suis undiq; referta
bonis: Organa quicquid habent, ab uni-
one cum animâ habent, non in se trans-
fusum, sed emicè sibi communicatum.

Loquor hic de potentiis animæ ut
accidentibus, re ab animâ distinctis; si
quis vero illas hoc modo ab eadem
non distingvi existimaret, causæ m-

nihil decederet, sed potius plurimum accederet subsidii. Mei v. instituti non est de earum discrimine disceptare.

THEOREMA TERTIUM.

**Anima non est major in viro,
quam in puer.**

Quandoquidem & præcedentis Theorematis uberior explicatio huc reservata est, & præsens quoque jure postulare videtur, ut de modo, qao anima in toto corpore, & singulis partibus præstò est, aliquid agatur; ideo hoc loco eam paucis declarare conabor, ut & hujus Theorematis verus sensus & explicatio constet, & illud, quod præcedens ab hoc requiri posse, simplicissime evolvatur. Quantum igitur ad id attinet, quomodo anima corpori præsens sit; dicendum omnino est, eam totam in toto corpore, & totam in singulis partibus esse. Anima enim nostra spiritus est, omnis materiæ & divisionis expers, adeoq; partes nullas habet, secundum quas extendi & dividì posse; sed ubicunq; est, necesse est totam esse: est verò in toto corpo-

corpore, omnibusq; membris, ut superius vidimus, consequens igitur erit, totā esse non tantum in toto, sed & insingulis totius partib;. Hæc si non nullis Calvini fratrib; obtrudere velle, mysterium viris viderer exponere, q; in stuporem eos rapiat, & omnium miraculorum fidem excedat: Unitatem enim animæ hæc sententiâ destrui putant; Ens finitum in infinitum converti; majestatem divinam imminui; cum is solus hanc referat prærogativam, ut in pluribus *Ubi* simul existere queat. Sed ita tamen ut statuamus, necessitate quâdam compellimur: non enim possumus animam nostram quantam facere, non materialem, non compositam, quæ omnia requiruntur ad divisionem secundum partes loci.

Ut igitur dubia ex assertione nostra suboritura tollantur, dicendum est, animam nostram, cum in corpore est, non esse in loco, accurate loquendo, sed in *Ubi*: Locus enim corporum est proprius, *Ubi* verò Spirituum: Spiritus quidem infiniti *ubi infinitum*: Spiritum ve-

re finitorum ubi finitum, in quō definitivē sunt, prout liberē sibi definiunt ubi, in quō sint, sistendo intra limites finitos, ut praeclarè docet Celeber, in Academiā patriā Profess. M. Jacob. Flachs. in Pneumaticā suā. Non ergo secundum extensio-
nem spatii localem spiritus in ubi suo sunt,
sed totius suæ essentiae in ubi præsentia. Hic tamen distingvendū esse monet
B. Meiso. in Phil. Sob. inter ubi adæqua-
tum & inadæquatum; ubi adæquatum unum
tantum competit animæ nostræ; idquè
tam totam essentiam quam totam præ-
sentiam complectitur. Ubi verò inadæ-
quata & particularia plura habere potest,
ita tamen ut in singulis tota sit respectu
essentiae, non verò presentiae, cum ea præ-
sentia, quæ est in digito, non sit in pede.
Hæc qui trahere voluerit in dubium,
considereret hujusmodi exemplum. Po-
natur Angelos aliquis Gigantis corpore
indutus, sermones nobiscum miscere fa-
miliares; ponatur etiam eundem An-
gelum pusionis corpus assumisse: quæ-
ro itaque an essentia Angeli in majorem
aliam fuerit extensa in corpore Gigau-
tis

tis, & in minorem in pueri? si affirmaveris, Angelum facies quantum, quam vis per accidens, nam neque hoc concedunt accuratiiores Philosophi. Seqveretur enim nunc pluribus eum constare partibus, nunc paucioribus, quod de Spiritu dicere nefas est. Si dixeris, dicendum a. erit, Angelum totâ suâ substantiâ, singula penetrasse membra, citra extensio- nem, ut vocant, quantitativam; dicam & ego animam nostram, quippe quæ valde propinquâ cognatione Angelos attin- git, eodem planè modo in corpus diffu- sam esse.

Hinc satis jam appareat, animam in viro non esse majorem, quam in puerō, quamvis in illo ampliores sui *Ubi* habeat terminos, in hoc v. arctiores. Contra- bere enim se potest ac diffundere, absq; magnitudinis propriæ sic dictæ mole, vel parvitatis ad nibilum tendentis peri- culo. Si vehementiâ fægoris planta pes tibi obrigerit, & ad unionem cum animâ servandam prorsus reddatur in- epta; statim anima confluit, & intra li- mites illos se sistit, in quibus hospitium

hibeat commodum: Si vi machinæ tor-
mentariæ glans explosa, brachium cor-
poris tuo ayulserit, mirâ quadam arte ty-
rannidem hostis eludit anima, & citra
sui laetionem in reliquum corpus recur-
rit. Neq; enim quenquam sic puto au-
tumare, quasi anima, etiam $\tau\bar{\omega}$ $\pi\bar{s}$ ab-
sentis brachii contineretur, adeoq; ex-
tra regnum suum volitaret: Quod si
verum esset, haberent strenui bellato-
res, quô ingentem pedis manusve ja-
cturam solarentur; cum amissi mem-
bri stationem anima, vis externæ secura,
validè tueretur: Et non magnoperè
ridenda esset mulier illa, quæ totam cœ-
lorum machinam digito suo fulciri di-
cebat; fortassis opinata est extra cancel-
los corporis, in lögissimam lineam animam
esse protensam. Sed nec animam quæ in
membro illo erat abiisse crediderim, &
ex unâ duas factas esse, vel plures fieri
posse, pluribus abscissis partibus corporis:
Hæc qui crederet, non multum ab insci-
tiâ nebulonis illius abesset, qui capite
plectendus, etiam virgarum vibices, ter-
gori post amputationem capitis infli-

gen-

gendas extimuisse fertur: nimis um censibat truncum corpus aliā victorum animā, quām quæ fuit in capite, cuius præsenzia miserrimum dorium vapularet. Hæc sunt bene vole Lector, quæ candidæ tuæ censuræ subjici: Tuom verò erit alicubi fornicè titubantem, folio tuo favore fulcite.

Πρὸς Τὴν ἄνδογε νέον, Πεποιηθέντος καὶ τῆς
Γρέπων ἡτο Σπεύσαις Κύρου οὐαν-
νην ΣΑΛΩΝΙΟΝ προσφά.

Μήτις σχεδίωσακ;

Ορθῶς ἐνόμισας πρέπειν τὰς παῖδας ἀσ-
περ τῆς ἑστίας, οὐτως οὐδὲν τὸ πιεσ-
τῆς κληρονομῖον, γεννός σοι Γυγχάνειῶν ἀιδέ-
σιμος, τάχα. Ἐνεκακήτης τούτης τῆς Γρέπων καλο-
καρδίας τε καὶ πλευραθίαν, ὃς περ ὄικοιν οὐ-
καλὸν προσδεγμα μιμέη. Τέτοιο παρέστη τῇ
Δικαιότητι τῆς αἰθραπόντος ψυχῆς, ξοντὸν ἐν
διαθραπτώμερος πεποιηθέντος συγχυγεμ-
μένης ἐπιδείκνυς. Εὑδέξον θαοκείμονος ὃν
οὐ τὸ σῆμα θίαν γνωνάζεις. Σπεῦσον ὃς ἡρ-
ξω, ἔγώσσο: ἐπιτυχίας ἐκ τῆς καρδίας προσεύχο-
μαι. Εὔρωσα.

ERICI FALANDRI
Græc. & Heb. L.P.P.

Pereximie DN. SALONI.

Natura rerum opera, dum attentius consideravi, nunquam mentem meam imitabiles structuræ corporum ita detinebant, quin subinde cogitationes altius dimiserim in substantialium formarum scrutinium; que in quo visum mixto omnium operationum fundant principia. Eorum autem virtutes, ad cogitationes nostras deferuntur, partim sensibili operatione spiritali talibus, partim insensibili modo, ex quo, ratio notionum pulcherrima format symbola, ad indaganda cum facilitate, latentium ingeniorum miracula. Sed, aeterna sapientia, postquam ad inexplicabilia idealium conceptuum exemplaria, mundum hunc corporeum in eum finem produxisset, ut esset extra tantæ esseentie magnitudinem, creatura, que deprendicaret omnipotentis virtutis magnalia; Max particularia rum Syderum & Terraquei globi, rum mineralium, plantarum, animalium corpora, non tantum suis centris dotavit, officinis aereis, igneis, aquaeis distinxit; venarum, nervorum, fibrarum ultibus pertudir; verum etiam interioribus eorum thalamis implantavit illum alatum, ex quo functionum omnium vigor, alacritas, pugna, concordia velut de fonte emanant. At qui ut forme plures de potentia materie fortassis educuntur,

item solius hominis haec habet privilegia, ut nec
seminarium rationum mixturam admittat,
nec aliquod irrationale involvat; in coto au-
tem tota inest ut ignis, qui per flammarum
fumorumq; globos dum se manifestat, tamen
in invisibilis virtutis centro aliquid latens ha-
bet, quod nomine veri Elementi triumphat.
Gratulor ergo Tibi Dn. Respondens, quod de
tam nobilis argumenti indole, ardua quædam
volueris signare; ut hic, aliisq; conatus egre-
gii, felicem exitum habeant, est quod ex ani-
mo vovet.

DANIEL ACHRELIUS
Fac. Phil. Adj. & Acad. Secret.

Ceu modò festinas animæ penetrare recessus;
Sic animam pariter perpolis usq; tuam.
Sic decet: hæc homines à brucis separat, estq;
    Aura regens artus, quam pia fata regunt.
Frugiferum cultum quisquis neglexerit ejus,
    Ac avidos ventris curet ubiq; finus:
Degenerat pecudum pecualis in indolis æstus,
    Atq; hominum præstans exuit ille decus.
Exuit ille decus, faciem. quæ Numinis almi
    Luce sua radians reddit imago Dei.
Hæc non curat, opū quæ detinet anxia cura,
    Quemq; voluptatum blandula cura tenet.
Hi licet auratis sua corpora vestibus ornent,
    Atq; super cunctos eminuisse velint;
Sic tamen hos decorat cultus vulnusq; politus,
    Ceu decorare solent florida ferta suem.

Scilicet is vanis conatibus aëta quassat,
Qui, vitâ spernens, mortua membra polit.
Tu meliora sapi: tu gressus temnis eorum,
Suspenso naso qui volitare solent..
Ipse Deus tali te semper trahite ducat..!
Ducat, &c ad laudem te vehat ipse Deus!
Amico veteri, veteris integritatis cultori
optimo, amicissime applausit..

O L A U S O. L A U R E U S.

Am tandem, Præclarissime Dn. SALONI, ex-
pectiam dedisti occasionem, quā officium meū en-
ga te declarare possum; Quam quia diu præstolatus
sum, ed nunc alacrius illam atropio, & egregios tuos
in studiis profectus ex animo lubens meritq; tibi graz-
tulor. Hoc certe Parentum tuorum, cognatorum & ae-
micorum omnium animos summo perfundit gaudio,
quod vident te honestissimo atq; pulcherrimo exercis-
tio, hoc est, Sapienti studio temet consaffe, eoque
majori, quod paucissimi his temporibus ej's sacris lese
dicarunt, existimantes satius esse aliarum artium terum-
que vilissimarum illecebris derineri, quam hujus frui
etuosissimis frui delicens. Novilli enim aliquos tantum
de pecuniâ corradenda, nimis esse sollicitos; alios os-
mni conatu id agere, ut preciosas vestium larcas acquis-
rant, & acquisitas lascivo corpori adaptent; nonnulli
los in hoc unum esse intentos, ut genio indulgentes
parentum luorum bona prodigant & consumant sires
ruer. Tu autem Thesaurum illum optimum, qui forum
manibus non est expositus, insigni operâ tua invenisti;
Tu vestem preciosis gemmis distinctam, quæ nullis for-
tunæ varietatibus est obnoxia, tibi comparasti. Scilicet
ea Juventilibus tuis annis consecutus es, quæ ne ipsa
quidem mors abolere potest. Deus honestissimos conas-
tus tuos felici baet successu, & rata isthoc indolis docu-
mentum in te magis magisq; elutere facias. Vale!

JOHANNES J. FORSHAGA/ O: Bothn: